

Ana Reyes

Casa dintre pini

Traducere din limba engleză de
Monica Vlad



Prolog

În adâncul acestor păduri se află o casă pe care e ușor s-o treci cu vederea.

De fapt, cei mai mulți ar arunca o privire și ar spune că nici nu se află acolo. Și nu s-ar înșela în totalitate. Ceea ce ar vedea ar fi rămășițele unei case, o fundație prăbușită și năpădită de buruieni. O casă abandonată cu mult timp în urmă. Dar cercetează cu atenție solul de aici, betonul mâncat de soare și de gheață. Acolo se află șemineul. Dacă privești cu mare atenție, vei vedea o scânteie care se aprinde. Și, dacă suflă deasupra ei, scânteia va izbucni într-o flacără, o lumină caldă în această pădure rece și întunecată.

Dacă te apropii și mai mult de căldură, focul devine mai puternic, îți aruncă fum în ochi, rotocoale de fum cu miros de pin ars, care se îndulcește până se transformă într-o mireasmă de parfum, apoi se atenuază până capătă mirosul hainelor mamei tale. Ea vorbește în șoaptă în camera alăturată. Te întorci și vezi apărând cu sfială pereții, ca niște căprioare care ies la iveală dintre copaci. Betonul înghețat devine un covor. Scoate-ți pantofii și zăbovește acolo un răstimp. Afară vântul se întetește și

se aude un trosnet, un murmur scurt, undeva aproape. Trebuie să fie geamurile care zdrăngănesc în cercevelele lor. O ninsoare ușoară se cerne din cer și acoperă această casă primitoare. O ferește de răcoarea nopții. „Noapte bună, căsuță! Noapte bună, șoricelule!“ Îți amintești? De data asta, n-ai niciun motiv să te ridici, nu-i nimeni după care să fugi sau de care să fugi. Din bucătărie vine mirosul plăcut de cămin, bolborositul tocanei care fierbe la foc mic. Așa era lumea odinioară, înainte de prima colică, de prima arsură, de prima rătăcire. Și acesta e motivul pentru care faci asta. „Noapte bună, nimeni, noapte bună, tocană! Și noapte bună bătrânei care șoptește «sstt».“

Să dormi bine, fiindcă, atunci când te vei trezi, casa aceasta va dispărea.

Unu

Maya nu știa încă, dar videoclipul începuse deja să circule pe rețelele de socializare. O filmare de șase minute de la o cameră de supraveghere, suficient de ciudată și de tulburătoare ca să strângă câteva mii de vizualizări în ziua în care fusese postată, dar nu suficient de sinistră ca să devină virală și nici suficient de înfiorătoare ca să atragă vizualizări repetate. Oricum, nu pentru majoritatea oamenilor. Dar, pentru Maya, apariția acesteia avea să răstoarne tot ce clădise în ultimii ani, această viață dezordonată uneori, însă în mare parte solidă, pe care o împărțea cu Dan, care sforăia liniștit în pat lângă ea.

Încă nu văzuse filmarea, deoarece evita tot ceea ce însemna ecran, pentru că nu voia s-o țină trează lumina albastră. Încercase de toate ca să poată adormi: Benadryl, melatonină, să numere descrescător de la 100 la unu. Întorsese ceasul invers, făcuse o baie și luase sirop de tuse, dar nimic nu ajutase. Era a treia noapte nedormită la rând. Se mutase cu Dan la începutul lunii și putea fără probleme să deseneze din memorie forma fiecărei pete de apă de pe tavan, ramificațiile fiecărei crăpături.

Se întoarse pe o parte și își aminti că trebuie să cumpere perdele. Radiatorul de la picioarele patului porni cu un zgomot în surdina care de obicei îi plăcea, însă acum zornăitul grilajului metalic o enerva. Dădu pătura deoparte, se ridică din pat și își trase o cămașă de flanel peste lenjeria intimă. În apartament era frig, încălzirea centrală funcționa doar parțial, însă își simțea pielea udă de transpirație.

Podeaua rece de lemn era plăcută sub tălpi în timp ce mergea de-a lungul holului întunecat și trecea pe lângă cel de-al doilea dormitor, gol acum, cu excepția bicicletei de interior pe care ea și Dan și-o cumpăraseră de pe Craigslist. Nu se străduise niciodată să decoreze vreunul din apartamentele pe care le împărțise cu diversele colege de cameră pe care le avusese încă din facultate — nu tu postere, nu tu tablouri cu ramă sau măcar vreo pernă decorativă —, dar în ultima vreme trecea des pe la T.J. Maxx după terminarea programului la Kelly's Garden Center, aflat chiar vizavi de parcare, și mergea direct la secțiunea de decorațiuni interioare. Cumpăra măsuțe, covoare și alte lucruri pe care nu și le putea permite cu adevărat.

Maya avea planuri mari pentru această locuință. Era hotărâtă să se simtă acasă.

Era chiar înainte de răsărit și o lumină cenușie și iernatică se așternuse și peste celelalte achiziții recente din camera de zi: măsuța de cafea luată în locul celei cu care plecase fostul colocatar al lui Dan. Rafturi noi pentru nenumăratele cărți pe care și le adusese și care se adăugau cărților lui Dan. O canapea nouă, cu catifea verde-închis. Iar pe peretele din spatele acesteia, singura decorațiune pe care și-o adusese, singurul obiect de artă pe care-l păstrase în ultimii șapte ani.

O țesătură mayașă cam cât un prosop de baie. O tapiserie în roșu, galben, verde și albastru, țesută cu rânduri întrepătrunse de simboluri care aduceau a flori și șerpi. Pentru Maya era mai mult decât un obiect de decor. Nu știa semnificația exactă a simbolurilor, însă știa că undeva, în munții din Guatemala, trăiau oameni care le puteau interpreta. Trecu pe întuneric pe lângă tapiserie și se îndreptă spre bucătărie.

În chiuvetă se aflau vasele nespălate de seara trecută, farfuriile mânjite cu sos bolognese. Îi plăcea să gătească împreună cu Dan în noua lor bucătărie, iar mâncarea fusese asezonată cu usturoi și roșii, dar nu avusese gustul potrivit. Sau poate că pur și simplu nu-i fusese ei foame.

Poate avusese stomacul strâns ghem. Dan o întrebase dacă s-a întâmplat ceva și ea îi răspunsese că era în regulă, dar nu era. Deschise un dulap și împinse deoparte mai multe căni de cafea, pahare înalte și pahare de vin, până găsi ce căuta. Un păhărel, de câteva grame. Doar atât va bea, își spuse, iar șirul de fotografii lipite pe congelator îi aminti motivul.

Fotografiile erau făcute anul trecut de Halloween, într-o cabină foto din barul unde petrecuseră cu prietenii. Maya fusese costumată în „Zână vrăjitoare“, personaj pe care-l inventase în ultima clipă, când își căuta un costum la Goodwill. Purta o pereche de aripi sclipitoare, o pălărie neagră ascuțită, o rochie albastră cu paiete la guler și, habar n-avea cum, ieșise pe locul doi la concursul de costume.

Dan se costumase în Max din filmul *Tărâmul monștrilor*. Îi fusese destul de greu să-și găsească o salopetă gri suficient de mare pentru conformația lui robustă, unde mai pui că era și produsă în mod responsabil, dar el

începuse să-și caute costumația din timp. Apoi îi cususe o coadă stufoasă și își confecționase o coroană din carton auriu reciclat.

Păreau opuși din multe puncte de vedere; ea era micuță și surprinzător de athletică pentru cineva care nu făcuse sport niciodată, în timp ce el era înalt și părea gurmand, ceea ce era adevărat. El avea ochi albaștri și era blond, cu o barbă scurtă castanie și ochelari, în timp ce ea avea pielea măslinie și trăsături etnice ambigue. Oamenii presupuneau întotdeauna că avea origini indiene, turcești, mexicane sau armenesti. De fapt, era pe jumătate guatemaleză, un sfert irlandeză și un sfert italiană. Părul negru și des și pomeții înalți de tip mayaș se întâlneau pe chipul ei cu bărbia rotundă și nasul în vânt al irlandezilor. Poate că ea și Dan păreau diametral opuși, însă dacă îi priveai cu atenție, vedeai că exista ceva în postura lor — o ușoară aplecare a lui înspre ea și o înălțare a posturii ei, de parcă ar fi vrut să se întâlnească la jumătatea drumului. Păreau fericiți. Iar ea părea beată — nu chiar mangă, dar aproape.

Extrase din congelator o sticlă de gin, iar când îi scoase dopul, ieșiră aburi din ea. Își umplu păhărelul până în buză, îl ridică — *Noroc!* — înspre chipurile lor schimonosite și își făcu o promisiune în gând: dimineață îi va spune lui Dan motivul pentru care nu fusese în apele ei în ultimele zile, motivul pentru care nu putea să doarmă sau să mănânce. Îi va spune că era în sevrăj de Klonopin.

De fapt, problema era alta: Dan nu știa că Maya lua Klonopin. Când se cunoscuseră, ea lua deja pastile în fiecare seară ca să poată adormi. Nu era cine știe ce — odată avusese chiar și rețetă —, de ce să pomenească de asta unei persoane cu care se întâlnea?

Înainte de Dan nu ieșise mai mult de o lună cu ni-
meni. Apoi o lună cu Dan se transformase în trei și, până
să-și dea seama, trecuseră deja doi ani și jumătate.

Cum să explice de ce așteptase atât? Sau de ce luase
Klonopin de la bun început?

Și ce ar crede Dan dacă ar ști că pastilele nu sunt de
la farmacie, ci de la prietena ei Wendy?

Maya își justificase dependența în multe moduri,
își spusese că nu era o minciună, doar o omisiune; că
ținea pastilele într-o sticlucă de aspirină în poșetă din
comoditate, nu pentru că voia să le ascundă. Avusese tot
timpul de gând să renunțe, apoi își zisese că, după ce va
lăsa dependența în urmă, îi va spune.

Însă acum rămăsese fără pastilele galbene, iar
Wendy, o prietenă din facultate, nu-i mai răspundea la
telefon. Maya încercase să ia legătura cu ea de zeci de
ori, îi trimisese mesaje, e-mailuri și, în cele din urmă, o
sunase. Rămăseseră apropiate mai mulți ani după absol-
vire, în mare parte pentru că amândouă stăteau aproape
de Universitatea din Boston și erau petrecărețe. Se vedeau
rareori în timpul zilei, dar ieșeau la o băută câteva seri pe
săptămână. Însă acum, fiindcă Maya renunțase să mai
bea, se vedeau din ce în ce mai rar; dacă privea în urmă,
își dădea seama că prânzul pe care-l luau în fiecare lună
devenise efectiv o tranzacție: 50 de dolari pentru 90 de
miligrame de Klonopin.

Oare de-asta nu-i mai răspundea Wendy la telefon?

Pe măsură ce sevrăjul se înrăutățea — insomnie, fe-
brilitate, senzație de furnicături pe piele —, se întreba
dacă Wendy știuse cât de infernal va fi.

Maya nu știuse. Psihiatrul care i-l prescriesese cu șapte
ani în urmă, doctorul Barry, nu pomenise nimic despre

dependență. Îi spusese că pastilele o vor ajuta să doarmă, ceea ce se și întâmplase, însă numai o perioadă. Pe măsură ce treceau lunile, avea nevoie de mai multe pastile pentru a obține aceleași rezultate, iar doctorul Barry era întotdeauna dispus să-i satisfacă acea nevoie, mărindu-i doza cu o mișcare din pix — până în momentul în care Maya terminase facultatea și nu mai beneficiase de asigurare. După ce nu-și mai putuse plăti ședințele la psihiatru se pomenise deconectată și abia atunci își dăduse seama că nu mai putea adormi fără pastile.

Din fericire pentru ea, și Wendy avea rețetă pentru Klonopin și nu avea prea mare încredere în serviciul de sănătate psihică. Nu lua niciunul din medicamentele prescrise de medic și prefera să le vândă sau să le schimbe cu altele. Maya cumpărase Klonopin de la Wendy în ultimii trei ani, chiar de la absolvirea facultății. Își spunea tot timpul că va renunța. Nu se așteptase să fie ceva ușor, dar gravitatea stărilor date de sevraj o prinsese cu garda jos, iar căutarea pe Google a simptomelor nu o ajutase. Insomnie, anxietate, frisoane, spasme musculare, paranoia, agitație — cu astea se putea descurca. O speria faptul că era posibil să aibă halucinații.

A apelat la toată voința ca să pună dopul sticlei de gin și să o bage la loc în congelator. Se duse la baie, luă o înghițitură de Ny-Quil și făcu o grimasă când siropul îi alunecă pe gât. Imaginea din oglindă se strâmbă la ea, fantomatică în lumina care pătrundea prin fereastră înaltă și mată. Avea pielea palidă și transpirată, iar orbitele apăreau ca niște cratere. Sevrajul îi tăiase pofta de mâncare și Maya văzuse că începuse să slăbească, iar oasele feței și claviculele deveniseră mai pronunțate. Se forță să-și descleșteze maxilarul.

În camera de zi, se cufundă în canapea și își scoase cămașa de flanel udă de transpirație. Aprinse lampa de citit și încercă să se adâncească în lectura unei cărți, un roman polițist cu care se delectase până acum, dar se pomeni că citește același paragraf la nesfârșit. Tăcerea părea zgomotoasă. În curând, strada de afară avea să răsunе de vocile navetiștilor care luau autobuzele Green Line, de zgomotul oamenilor care se urcau în mașinile parcate de-a lungul trotuarului și portierele care se trânteau.

Auzi pași, iar când se întoarse, îl văzu pe Dan ivindu-se din întunericul de pe hol. Părea pe jumătate adormit, cu părul ciufulit de cum dormise pe pernă. Rămăsese treaz până târziu și învățase pentru examenele din anul trei de la Facultatea de Drept.

Aveau amândoi 25 de ani, dar Dan avea mai multe așteptări de la viață, sau cel puțin așa i se părea Mayei. Va absolvi în curând, se va înscrie în barou și va începe să-și caute un loc de muncă, lucruri pe care ea nu le invidia. Ceea ce invidia la el era încrederea în sine. Își dorea să devină avocat specializat în protecția mediului, obiectiv spre care se îndrepta de când îl știa, în timp ce ea lucrase la Kelly's Garden Center și se ocupase de clienți și de plante în ghiveci de când terminase facultatea.

Nu că ar fi crezut că această slujbă era sub demnitatea ei, dar uneori se temea că Dan așa crede sau că îi disprețuia lipsa de inițiativă. La începutul relației îi spusese că își dorea să devină scriitoare, iar el o susținuse; aducea din când în când vorba și o întreba când va ajunge să-i citească lucrările. Adevărul era însă că Maya nu mai scrisese nimic din ultimul an de facultate.

În ultima vreme, Dan încetase să o mai întrebe, de parcă ar fi încetat să mai creadă că o să se mai apuce vreodată de scris.

O privi cu ochii mijiiți prin întuneric. Maya stătea pe canapea în lenjerie intimă, în timp ce el era în pantaloni de trening, șosete de lână și cămașă cu mâneci lungi.

— Hei... zise el buimac. Ești în regulă?

Maya încuviință.

— N-am putut să dorm.

Dar Dan nu era prost. De fapt, era extrem de deștept — în parte, de-asta îl iubea. Știa că era ceva în ne-regulă, iar ea își dorea să-i spună — își promisese că o va face —, dar evident nu era momentul potrivit. (Din nou.) Ridicându-se de pe canapea, își aranjă pe umeri cămașa aspră, traversă camera de zi și îi puse o mână pe braț.

— Tocmai mă pregăteam să mă întorc în pat.

Ridică privirea înspre ochii lui obosiți, apoi se uită dincolo de el, spre dormitor.

Era greu de spus când devenise dormitorul lor atât de haotic. Niciunul dintre ei nu era ordonat din fire, dar reușeau să păstreze curățenia în camera de zi și în bucătărie. Totuși, cum oaspeții n-aveau niciodată motiv să intre în dormitor, Maya și Dan își lăsau hainele pe jos, cămile murdare, paharele de vin și cărțile împrăștiate pretutindeni, iar în ultima vreme situația se înrăutățise. Dezordinea n-o deranjase niciodată, însă acum camera semăna tulburător de mult cu ce se petrecea în capul ei.

Se întinse în pat și închise ochii, iar Dan scoase un sunet de parcă ar fi vrut să spună ceva. Ea așteptă. Așteptă până când el începu să respire mai rar, adormit.

* * *

Visul începu imediat. Acum asculta răsuflarea lui Dan, iar în următoarea clipă se îndrepta spre cabana lui Frank. Trează fiind, uitase de acest loc, dar, adormită, știa drumul pe dinafară: o cărare îngustă prin pădure, apoi un pod până în luminișul unde se afla cabana, înconjurată de o perdea de copaci. Pe verandă erau două balansoare. Ușa era încuiată, dar în vis Maya avea întotdeauna cheia.

Intră în cabană, nu pentru că ar fi vrut, ci pentru că n-avea de ales. O parte din ea — partea care visa — insista să se întoarcă noapte de noapte, de parcă avea ceva de făcut aici. Ceva ce ar fi trebuit să înțeleagă. În șemineul înalt de piatră focul trosnea și răspândea căldură. Masa era așezată pentru două persoane. Două castroane, două linguri, două pahare încă goale. Mâncarea fierbea într-o oală pe aragaz, un fel de tocană. Carne, rozmarin, usturoi și cimbru — mirosea delicios — și ea simți că trupul începea să i se relaxeze, să se liniștească, chiar dacă groaza îi cuprindea măruntaiele și își întindea ramificațiile în jurul inimii.

Nu părea să fie vis.

Știa că Frank e aici. Era mereu aici. Pârâul se auzea încet de dincolo de fereastră, un sunet liniștitor, dar Maya știa că nu era așa. Aici exista un pericol, pândind chiar sub suprafață, țesut în urzeala acestui loc. Pericol în confortul și căldura lui. Pericol până și în susurul pârâului, în clipocitul lui blând — care se auzea din ce în ce mai tare. Murmurul apei care curge peste pietre. Ritmic și insistent, devenea din ce în ce mai puternic și mai pronunțat, până când părea că vorbește cu ea, cuvinte care ieșeau

la suprafață din bolboroseala de fundal, dar dispăreau înainte să le poată prinde sensul.

Maya ascultă, străduindu-se să înțeleagă, până își dădu seama că nu râul vorbea cu ea, ci Frank.

Stătea în spatele ei și îi șoptea la ureche. Simți cum i se zbârlește tot părul de pe corp. Se întoarse încet, cu inima zvâcnind și groaza urlându-i în urechi.

Apoi deschise ochii, lac de sudoare.

Își amintea rareori visele când se trezea și, când se întâmpla, senzația era de obicei vagă, dar, de când luase ultima pastilă de Klonopin, dormea cu tot mai multe întreruperi, iar visele erau mai intense. Lăsausă în urmă un sentiment de groază. Întinse mâna după ceas și îl întoarse cu fața spre ea. 5:49. Atentă să nu-l trezească pe Dan, se ridică iar din pat, își luă laptopul de pe birou și se îndreptă tiptil spre camera de zi.

Deschise un playlist cu sunete liniștitoare din natură și rețeta de tort de ciocolată de la mama ei. În seara asta, ea și Dan urmau să facă un drum de două ore cu mașina până în Amherst, fiindcă era ziua de naștere a mamei lui. În mod normal, Maya ar fi așteptat cu nerăbdare vizita — îi plăceau părinții lui și se oferise (înainte să rămână fără pastile) să-i facă mamei lui Dan un tort —, însă acum se întreba cum va reuși să treacă de cina în patru fără ca părinții lui să-și dea seama că e ceva în neregulă.

Își dorea aprobarea lor. Prima oară când îi întâlnise, tatăl lui Dan se gândise că ar fi amuzant să i se adreseze în spaniolă, ceea ce era stânjenitor, fiindcă spaniola Mamei era jenantă. Vorbea ca orice anglofon care studiasse spaniola în liceu, cu vocale prea lungi și verbe la timpuri greșite, în timp ce tatăl lui Dan putea să-și rostogolească

r-urile. *Îmi pare rău*, îi spusese ea în engleză; de atunci, tot încerca să se reabiliteze în ochii părinților lui Dan.

La fel ca fiul lor, Greta și Carl erau deștepți. Intelectuali. Ea era fotoreporter, iar el, profesor de gimnaziu și poet poliglot. Maya își dorea ca ei să o placă, dar, dincolo de asta, își dorea să fie ca ei. Nu avea de gând să lucreze toată viața la Kelly's Garden Center. Voia să le spună că și tatăl ei fusese scriitor, chiar dacă mama ei lucra ca brutar la un luxos centru de dezintoxicare.

Dar atunci părinții lui Dan ar fi vrut să știe mai multe despre tatăl ei, care murise înainte să se nască ea. În general, când spunea povestea asta, urma un moment de stânjenală, cât toată lumea căuta ceva de zis, iar în seara asta era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

O să le spună pur și simplu că nu se simte bine. Era adevărat. O să-și acopere cearcănele și o să încerce să nu se foiască prea tare. O să zâmbească, nici prea larg, nici prea forțat, și nimeni n-o să știe cât de puțin dormise.

Își frecă tâmpilele și încercă să se concentreze la sunetele de cascadă din difuzoare. Notă ingredientele de care aveau nevoie. Nucă de cocos mărunțită, lapte bătut, nuci pecan. Apoi, pentru că nu se putea concentra să citească o carte, intră pe YouTube și navigă pe numeroasele canale la care era abonată. Avea nevoie de ceva s-o distragă de la nevoia care-i rodea creierul, ceva menit să-i atragă atenția.

Dar Maya nu avea cont pe nicio rețea de socializare. Prietenii ei considerau că e o excentricitate, Dan pretindea că e revigorant, iar ea reușise să se convingă că era un fel de punct de vedere, un fel de declarație. Poate că era, într-o oarecare măsură, dar adevărul era mai complicat și

nu era genul de lucru la care ar fi trebuit să se gândească acum, când oricum anxietatea ei era la cote maxime.

Se uită la un filmuleț cu o pisicuță care adoptase un beagle orfan, apoi la unul despre un Boston terier talentat la skateboarding. N-avea poză de profil și niciun fel de informații de identificare online, dar desigur că asta n-o ferea de recomandări și reclame personalizate.

Mai târziu, se întrebese dacă nu cumva de-asta îi apăruse pe ecran filmulețul. „O fată moare în fața camerei de filmat.“ Bineînțeles că dăduse click. Potrivit explicației, videoclipul granulat de șase minute era din înregistrarea unei camere de securitate aflate într-un bistro din Pittsfield, Massachusetts, orașul natal al Mayei. Deși arăta ca din anii 1950, bistroul era probabil relativ nou, pentru că nu-l recunoștea. Un șir de separeuri lucioase, majoritatea neocupate, se întindea de-a lungul unui perete de geam. Părea să fie miezul zilei. Videoclipul era color, dar calitatea era slabă, totul arăta spălăcit. Podeaua era în carouri alb cu negru. Pe pereți erau fotografiile cu mașini clasice. Singurii clienți erau o familie de patru persoane și doi bărbați în vârstă care își beau cafeaua.

Camera era îndreptată înspre ușa din față, ca să poată surprinde vreun infractor care năvălea cu o armă sau fugea cu casa de marcat, dar nu asta surprinsese. În schimb, când se deschidea ușa, arăta un cuplu aparent obișnuit, un bărbat de vreo 30 și ceva de ani și o femeie o idee mai tânără. Femeia semăna puțin cu Maya, cu o față rotundă și ingenuă, fruntea înaltă și ochii mari și negri.

Bărbatul era Frank Bellamy.

În această privință, Maya n-avea niciun dubiu. Nu-l mai văzuse de șapte ani, dar nu avea cum să confunde bărbia mică și nasul ușor coroiat. Mersul dezinvolt și